

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

DOLiS/DEC-202/11

dot. DOLiS-440-293/09

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 2 ust. 1, art. 23 ust. 1 pkt 5 i art. 29 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej przetwarzania jego danych osobowych przez portal zajmujący się rozwojem kariery, oraz żądania udostępnienia na jego rzecz danych osobowych osób „występujących pod kryptonimami: A, B, C”, zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 28 października 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1231/10/42825,42826),

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło w dniu 3 kwietnia 2009 r. pismo X - zwanego dalej Skarżącym - w którym Skarżący w związku z negatywnymi informacjami na temat jego gospodarstwa agroturystycznego opublikowanymi w sieci Internet zażądał: „usunięcia nieprawdy o Gospodarstwie Agroturystycznym z moimi danymi osobowymi Pana X w całości w terminie 30 dni od otrzymania tego żądania” oraz „podania adresów wszystkich autorów podających nieprawdy w celu pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej”.

Pismem z dnia 28 grudnia 2009 r. (karta 18 akt sprawy) Skarżący sprecyzował, że sprawa dotyczy przetwarzania jego danych osobowych przez portal zajmujący się rozwojem kariery, z (zwaną dalej również Spółką) na stronie internetowej pod adresem www. Skarżący wskazał, iż nie wyraził zgody na przetwarzanie danych przez Spółkę oraz zażądał usunięcia jego danych osobowych ze wskazanej strony internetowej. Ponadto Skarżący poinformował, iż żąda udostępnienia danych osobowych w zakresie adresów do korespondencji osób „występujących pod kryptonimami, A, B, C,”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) ustalił w toku przeprowadzonego w przedmiotowej sprawie postępowania wyjaśniającego następujący stan faktyczny.

1. Skarżący w ramach prowadzonego gospodarstwa rolnego świadczy usługi związane z pobytem turystów. Usługi te są świadczone pod nazwą gospodarstwem Agroturystycznym. W związku z prowadzoną działalnością Skarżący upublicznił na stronie internetowej gospodarstwa znajdującej się pod adresem www.1 informacje w zakresie m.in. swojego imienia i nazwiska oraz adresu pod jakim usługi są świadczone. Na podstronie o nazwie „Kontakt” (<http://www.1/kontakt>), widnieje informacja „Gospodarstwo Agroturystyczne”
2. W prowadzonym przez Spółkę serwisie internetowym o nazwie portal zajmujący się rozwojem kariery, na forum dotyczącym agroturystyki, widnieje dyskusja o nazwie tematu „Agroturystyka” (adres: <http://www. /forum/agroturystyka/>). Dyskusja, zapoczątkowana w dniu 26 maja 2008 r. przez użytkownika „A”, dotyczy świadczonych przez Skarżącego usług agroturystycznych i wskazano w niej informacje o nazwie pod jaką usługi są świadczone, lokalizacji miejsca świadczenia usług oraz imieniu i nazwisku Skarżącego cyt.: „»Agroturystyka«, właściciel i gospodarz jednocześnie: Pan X”
3. Użytkownicy „A” i „C” zamieszczali w dyskusji swoje wypowiedzi odnośnie świadczonych przez Skarżącego usług. Jak wskazuje treść pism Skarżącego oraz wypowiedzi na forum, osoby te korzystały z usług świadczonych przez Skarżącego. Użytkownik „B.” to moderator dyskusji, który dokonał usunięcia z niej części wpisów.
4. Skarżący pismem z dnia 14 października 2009 r., wskazując na wcześniejszą korespondencję e-mail zwrócił się do Spółki o usunięcie „wszystkich wypowiedzi z »Grupy Agroturystyka «” i udostępnienie „danych osobowych osób wyrządzających mi znaczne szkody, szczególnie Pani A”.
5. Spółka nie przetwarza danych osobowych użytkownika „A” w zakresie jego adresu do korespondencji.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie organ wydał w dniu 28 października 2010 r. decyzję administracyjną o znaku DOLiS/DEC-1231/10/42825,42826 w której odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W ustawowym terminie Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W jego treści zażądał uchylenia wydanej decyzji i wydania „decyzji do ochrony moich danych osobowych na podstawie z ustawy o ochronie danych osobowych”.

Skarżący zarzucił, że wydana przez Generalnego Inspektora decyzja bezprawnie wyłącza ochronę jego danych osobowych z powodu prowadzenia przez niego działalności zarobkowej, „bez podania podstawy prawnej podważa art. 23 ustawy o ochronie danych osobowych w całości”, oraz iż „podstawy prawne nie dotyczą mojej osoby jestem dla wszystkich osobą fizyczną której dane osobowe podlegają ochronie z woli ustawodawcy a nie osobą prawną i jednostką organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej”. Wskazał ponadto, że „opisując pomieszczenia i otoczenie domu to opisywanie w internecie pomieszczeń i otoczenia zamieszkiwania rolnika w 100% to są dane osobowe prywatne rodziny a to też podlega ochronie jak mieszka rolnik. Jego mieszkanie należy do ochrony danych osobowych a to tu naruszono (...)”. Skarżący podniósł również, że decyzja została wydana bez uprzedniego przesłania mu przez Generalnego Inspektora stanowiska zajętego przez Spółkę w sprawie przetwarzania jego danych osobowych, oraz stwierdził, iż „swoje dane osobowe udostępniłem publicznie tylko w celu reklamy działalności rolniczej to jeszcze nie oznacza, że

udzieliłem swoich danych osobowych do pomówień jako antyreklamy szkodliwej społecznie i do reklamy innych”. Skarżący zażądał od Generalnego Inspektora „spowodowania usunięcia moich danych osobowych z GL”, „ukarania GL za upublicznie moich nowych danych osobowych w internecie w pomówieniach w antyreklamie, bez zezwolenia i nie spełnienia żądania ich usunięcia”. „podamia mi w celu ścigania zgodnie z prawem danych osobowych osób pomawiających mnie: A i B: tj danych: imię (imiona) i nazwisko, imiona rodziców, nazwisko panińskie ich matek. Rok i miejscowość urodzenia, PESEL adres zamieszkania adres do korespondencji, seria i nr dowodu osobistego i przez kogo wydany oraz stan ich posiadania w celu odszkodowania”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 28 października 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1231/10/42825,42826) jest prawidłowe.

Na wstępie zauważyć należy, że podnoszone przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzuty wskazują, iż za bezprawne uznaje przede wszystkim rozpowszechnianie negatywnych opinii o świadczonych przez siebie usługach. Wobec powyższego wskazać należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest właściwy do rozstrzygania w sprawie naruszenia dobrego imienia Skarżącego - jako osoby świadczącej usługi agroturystyczne - przez rozpowszechnianie negatywnych informacji o tych usługach. Generalny Inspektor - stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą - jest bowiem organem do spraw ochrony danych osobowych, a zatem do jego kompetencji należy zajmowanie się przetwarzaniem danych osobowych, nie zaś prawdziwością lub nieprawdziwością opinii zamieszczanych na forach internetowych, lub też badanie, czy te opinie noszą cechy „pomówień”. W szczególności Generalny Inspektor nie jest właściwy w sprawie rozstrzygania prawdziwości zamieszczonych w serwisie zajmującym się rozwojem kariery przez użytkownika „A” stwierdzeń, iż np. „ogólnie (...) w domu jest brudno, okolicę budynku zastaliśmy zachaszczoną i zaniedbaną”, „najbardziej szokujące było, że właściciel utrzymuje że nim nie jest, żeby uniknąć odpowiedzialności i nagabywania w sytuacjach spornych” lub też „dodatkowo wyzywa turystów, wypomina »brak kultury«, jest ogólnie agresywny, złośliwy i antypatyczny – wyjątkowo” (karta 21 akt sprawy). Kompetencji Generalnego Inspektora do nakazania usunięcia danych osobowych nie należy utożsamiać z możliwością nakazania usunięcia całości wypowiedzi zamieszczonych w dyskusji, z którą związana jest niniejsza sprawa. Wskazać w tym miejscu należy, że dobre imię należy do dóbr osobistych podlegających ochronie na gruncie prawa cywilnego, a do rozpatrywania tego typu spraw - co wskazywano w zaskarżonej decyzji - właściwy jest sąd okręgowy. Podkreślić należy, że uprawnienia osób związane z naruszeniem ich dóbr osobistych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), nie zaś w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych. W szczególności zaś zgodnie z art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby

złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie z art. 24 § 2 Kodeksu cywilnego jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Ponadto, Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko, iż Skarżący - jako osoba świadcząca usługi agroturystyczne - musi się liczyć z tym, że jego dane podlegają ograniczonej ochronie. Wskazać w tym miejscu należy, że działalność określona w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 z późn. zm.) - w tym wynajmowanie przez rolników pokoi, sprzedaż posiłków domowych i świadczenie w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów - mimo, iż nie podlega przepisom tej ustawy, to jednak jest działalnością gospodarczą. Wątpliwości co do zakwalifikowania działalności prowadzonej przez rolników jako działalności gospodarczej rozstrzygnięte zostały w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 kwietnia 2007 r. (sygn. akt II OPS 1/2007), gdzie stwierdzono, iż „dokonane w art. 3 (ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – uwaga Generalnego Inspektora) wyłączenie jednak nie przesądza, że prowadzenie gospodarstwa rolnego nie jest działalnością gospodarczą, lecz jedynie o tym, że działalność ta nie podlega określonej w art. 1 tej ustawy regulacji w zakresie podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej. Prowadzenie gospodarstwa rolnego nie wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców czy do ewidencji działalności gospodarczej ani też jej zakończenie nie podlega wykreśleniu, nie podlega również innym rygorom wynikającym z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (...). Działalność wytwórcza w rolnictwie natomiast mieści się w definicji działalności gospodarczej, określonej w art. 2. Działalność gospodarczą przepis ten charakteryzuje jako zarobkową oraz wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Cechy te ma prowadzenie gospodarstwa rolnego. Działalność ta nie różni się niczym od wykonywania innej indywidualnej działalności zawodowej, która jest wyłączona spod działania przepisów ustawy (np. lekarza, pielęgniarkę czy adwokata) i jest objęta inną regulacją prawną, choć co do charakteru działalności tych grup zawodowych nie ma wątpliwości, że jest to działalność gospodarcza. Czynienie zatem różnicy pomiędzy prowadzeniem gospodarstwa rolnego a działalnością zawodową, skoro obie charakteryzują się tymi samymi cechami (zarobkowa, zorganizowana i ciągła) nie ma uzasadnienia z uwagi na art. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej”.

W ocenie Generalnego Inspektora Skarżący prowadząc działalność gospodarczą w ramach której oferuje turystom pobyt w gospodarstwie agroturystycznym i wykorzystuje swoje dane do promowania oferty tego gospodarstwa w internecie, nie może wymagać aby jego dane osobowe związane z prowadzoną działalnością były traktowane tak samo jak dane nie dotyczące tej działalności. Przepisy ustawy mają bowiem na celu ochronę sfery życia prywatnego osób, nie zaś ochronę prowadzonej działalności gospodarczej, co wynika z art. 2 ust. 1 ustawy stanowiącego, iż ustawa określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Na to, że prawo do prywatności osób prowadzących działalność gospodarczą jest ograniczone, wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 listopada 2002 r. (sygn. akt II SA 3389/01)

stwierdzając, iż „w zamierzeniu ustawodawcy ochrona prawa prywatności zmierza do tego, aby większą ochronę zapewnić osobom fizycznym. Jednostki organizacyjne i osoby prawne, w szczególności prowadzące działalność gospodarczą podlegają tej ochronie w mniejszym stopniu. (...) Stąd osoba decydująca się na taką działalność gospodarczą godzi się na ograniczenie swojego prawa do prywatności w większym zakresie”.

Dodatkowo wskazać należy, że Skarżący jest w rozumieniu przepisów ustawy administratorem danych osobowych przetwarzanych przez niego w związku ze świadczonymi usługami (w szczególności zaś danych osobowych osób, korzystających z jego usług). Zgodnie bowiem z art. 7 pkt 4 ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o administratorze danych - rozumie się przez to organ, jednostkę organizacyjną, podmiot lub osobę, o których mowa w art. 3, decydujące o celach i środkach przetwarzania danych osobowych. Do podmiotów o których mowa w art. 3 ustawy należą m.in. osoby fizyczne i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, jeżeli przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych - które mają siedzibę albo miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo w państwie trzecim, o ile przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy). W ocenie Generalnego Inspektora nie jest właściwe traktowanie danych dotyczących administratora danych, identycznie jak danych osoby nie posiadającej takiego statusu.

Generalny Inspektor podtrzymuje także stanowisko, że przetwarzanie w prowadzonym przez Spółkę serwisie informacji o imieniu i nazwisku Skarżącego, w kontekście świadczonych przez niego pod nazwą Agroturystyka usług agroturystycznych, znajduje uzasadnienie w przesłance określonej w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, dopuszczającym przetwarzanie danych osobowych, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Prawnym usprawiedliwionym celem realizowanym przez Spółkę, jest bowiem świadczenie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej usługi polegającej na możliwości zamieszczania wypowiedzi. Jednocześnie, fakt, że imię i nazwisko Skarżącego zostały zamieszczone na forum internetowym w serwisie zajmującym się rozwojem kariery jako dane osoby świadczącej usługi agroturystyczne pod nazwą Agroturystyka, a ponadto wykorzystujące powyższe dane do promowania swoich usług powoduje, że nie można uznać, iż doszło do naruszenia jego praw i wolności. Dokonanie bowiem wyważenia interesu Spółki oraz interesu Skarżącego przy uwzględnieniu celu ustawy, jakim jest ochrona prywatności nie wskazuje, aby w niniejszej sprawie przeważał interes Skarżącego.

Odnosząc się do żądania Skarżącego dotyczącego udostępnienia mu danych osobowych, wskazać należy, że szczegółowe określenie przez niego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakresu żądanych danych osobowych nie może skutkować zmianą rozstrzygnięcia wydanego przez Generalnego Inspektora. Dla rozstrzygnięcia znaczenie ma bowiem treść i postać wniosku Skarżącego, który wpłynął do Spółki. Zatem fakt, iż Skarżący w trakcie postępowania administracyjnego wskazał Generalnemu Inspektorowi elementy, których brakowało w tym wniosku, pozostaje tutaj bez znaczenia. Przepisy ustawy o ochronie danych osobowych precyzyjnie bowiem regulują tryb ubiegania się o udostępnienie danych osobowych. Stosownie do art. 29 ust. 1 ustawy,

w przypadku udostępniania danych osobowych w celach innych niż włączenie do zbioru, administrator danych udostępnia posiadane w zbiorze dane osobom lub podmiotom uprawnionym do ich otrzymania na mocy przepisów prawa. Zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy, dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być także udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą. W myśl art. 29 ust. 3 ustawy, dane osobowe udostępnia się na pisemny, umotywowany wniosek, chyba że przepis innej ustawy stanowi inaczej. Wniosek powinien zawierać informacje umożliwiające wyszukanie w zbiorze żądanych danych osobowych oraz wskazywać ich zakres i przeznaczenie.

W ocenie Generalnego Inspektora w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie ma podstaw do stwierdzenia, że nieudostępnienie Skarżącemu przez Spółkę danych osobowych osób „występujących pod kryptonimami: A, B, C” naruszyło wskazane powyżej przepisy. Skarżący w skierowanym do Spółki wniosku z dnia 14 października 2009 r. nie wskazał zakresu danych osobowych o udostępnienie których się ubiegał, co jest określonym w art. 29 ust. 3 ustawy, wymogiem formalnym niezbędnym, aby administrator danych mógł dokonać merytorycznej oceny złożonego wniosku. Niezależnie od powyższego Skarżący we wniosku nie wskazał, że ubiega się o udostępnienie danych osobowych użytkowników „B i „C”. W pierwszym akapicie swojego pisma wskazał, iż „żadam (...) podania mi danych osobowych osób wyrządzających mi znaczne szkody, szczególnie Pani A”, a w akapicie ostatnim wystąpił o „podanie mi danych osobowych Pani A, które są mi niezbędne do odszkodowania”. W ocenie Generalnego Inspektora informacja, iż Skarżący żąda udostępnienia danych osobowych osób wyrządzających mu znaczne szkody, ze względu na swoją nieprecyzyjność i niejednoznaczność, nie wskazuje, że wniosek dotyczy udostępnienia danych osobowych użytkowników „B” i „C”, a zatem nie jest informacją umożliwiającą wyszukanie w zbiorze żądanych danych. Ponadto we wniosku nie wskazano jakie miałyby być przeznaczenie udostępnionych danych osobowych użytkowników „B” i „C” bowiem Skarżący określił jedynie dane osobowe „Pani A”, jako niezbędne mu do odszkodowania.

Odnosząc się do zarzutu wydania decyzji administracyjnej bez uprzedniego przesłania Skarżącemu stanowiska zajętego przez Spółkę w sprawie przetwarzania jego danych osobowych, wskazać należy, że przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), zwanej dalej Kpa, nie nakładają na organ obowiązku przesyłania stronom postępowania informacji o treści pism wpływających w trakcie postępowania. Prawo zapoznania się z treścią dokumentów znajdujących się w aktach sprawy zapewnia stronie postępowania art. 73 § 1 Kpa, który stanowi, że w każdym stadium postępowania organ administracji publicznej obowiązany jest umożliwić stronie przeglądanie akt sprawy oraz sporządzanie z nich notatek i odpisów. Z powołanego przepisu wynika, że organ administracji publicznej ma jedynie obowiązek zapewnić stronie dostęp do akt, natomiast realizacja wskazanego uprawnienia pozostawiona jest stronie. Ustawodawca przyznając stronie prawo do przeglądania akt sprawy, jednocześnie precyzyjnie ustalił, przez jakie działania strona może realizować to prawo, tj. przez zapoznawanie się z treścią znajdujących się w aktach dokumentów, jak również utrwalanie na własny użytek zawartych w nich wiadomości. Skarżący o przysługującym mu

uprawnieniu do przeglądania akt sprawy oraz terminie do jego realizacji został poinformowany przed wydaniem decyzji pismem Generalnego Inspektora z dnia 23 sierpnia 2010 r. (znak: DOLiS-440-293/09/33267/10), które zostało mu doręczone w dniu 26 sierpnia 2010 r. Z przysługującego uprawnienia Skarżący nie skorzystał.

Podsumowując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych po ponownym przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego i rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie znalazł podstaw do wydania rozstrzygnięcia o innej treści niż w zaskarżonej decyzji.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).